

Метод утемељења овог учења се код Аристотела развио у форми логичко–онтолошког система, какав се код Платона није ни покушао засновати – што се може објаснити Платоновим односом према филозофији као дијалектици.

Излагање свих релевантних разлика и основних заједничких момената две филозофије имало је за циљ да покаже да су њихови заједнички моменти заступљенији него што се могло претпоставити, а да су њихове разлике заиста заступљене, али не на местима на којима су их многи интрепретатори до сада тражили.

На крају - разлог због којег су Платонове и Аристотелове ставове толико значајни за свако, па и савремено естетичко и филозофско разматрање уметности најбоље се види у следећим Гадамеровим речима: „онај ко мисли да уметност не може више примерено да се мисли појмовима Грка, тај не мисли довољно грчки – и не мисли довољно добро.“